

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **M. H.**

zastoupená JUDr. Tomášem Doležalem, advokátem

sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**

sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti: **I) Ing. R. K.**

II) L. K.

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. MSK 101549/2018, ve věci
územního rozhodnutí o umístění stavby

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 10. 12. 2018 domáhala

zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018 č. j. MSK 101549/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Opavy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12. 4. 2018, kterým vyhověl žádosti Ing. K. a L. K., v tomto řízení zúčastněné osoby, podané dne 11. 7. 2016 o umístění záměru nazvaného „*nástavba garáže u bytového domu – vznik pobytové místnosti se zázemím, podkrovím, O., P. č. p. 2739, S. 10 na pozemku parc. č. X st. p. katastrální území O.-P.*“ (dále jen „nástavba garáže“). Žalobkyně s napadeným rozhodnutím nesouhlasí.

Žalobní body:

2. Žalobkyně namítla vnitřní rozpornost rozhodnutí, porušení dvojinstančnosti řízení a porušení zásady legitimního očekávání, a to při vypořádání pochybení stavebního úřadu, jehož rozhodnutí neobsahuje grafickou přílohu, ačkoliv na ni výrok odkazuje. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že námitku nedostatku grafické přílohy, kterou žalobkyně v odvolání vznesla, shledal důvodnou, přesto žalobu zamítl a výrok prvostupňového rozhodnutí potvrdil, k napadenému rozhodnutí připojil grafickou přílohu, která měla být součástí prvostupňového rozhodnutí. Takový postup je podle žalobkyně nepřijatelný, napadené rozhodnutí je tím vnitřně rozporné a byla porušena dvojinstančnost řízení. Jde již o druhé rozhodnutí ve věci, přičemž první rozhodnutí stavebního úřadu bylo zrušeno mimo jiné proto, že výrok odkazoval na grafickou přílohu, která nebyla připojena. Tím, že nyní žalovaný totéž pochybení stavebního úřadu neshledal důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, porušil legitimní očekávání žalobkyně a ignoroval nerespektování svého závazného právního názoru.
3. Podle žalobkyně byla dvojinstančnost řízení porušena i tím, že stavební úřad opomněl důkaz - žalobkyní předložený odborný posudek Ing. S., ke kterému se vyjádřil až žalovaný.
4. Žalobkyně dále namítla nezákonnost zadání znaleckého posudku, který je podkladem pro rozhodnutí, neboť znalci bylo uloženo posoudit splnění podmínek podle § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb. ve spojení s § 12 a 13 vyhl. č. 268/2009 Sb., tedy zodpovězení právní otázky, což znalci nenáleží.
5. Žalovaný podle žalobkyně dále nesprávně vyhodnotil zachování kvality prostředí ve smyslu § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., který zredukoval pouze na dodržení technické normy. Pojem zachování kvality prostředí je však pojmem širším. Žalovaný se nevypořádal se závěrem Ing. S., že stávající stav nesplňuje limit pro vyhovující denní osvětlení, což se

provedenou nástavbou garáže ještě zhorší, a nevypořádal se ani s vlivem použité krytiny na oslunění bytu žalobkyně.

6. Konečně žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve věci souladu rozhodnutí o umístění stavby s územně plánovací dokumentací. Žalovaný a stavební úřad pouze odkázali na to, že stavba patří mezi hlavní způsoby využití území, což žalobkyně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu považuje za nedostatečné.

Stanovisko žalovaného:

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na napadené rozhodnutí, které se k námitkám vyjadřuje, zejména k námitce absence grafické přílohy v prvostupňovém rozhodnutí. Zdůraznil, že žalovaný se s námitkou vypořádal tak, že se jedná pouze o formální pochybení, a proto je napravil tím, že grafickou přílohu připojil ke svému rozhodnutí. K zákonnosti použití znaleckého posudku Ing. arch. D. žalovaný uvedl, že bez ohledu na to, jak byla otázka znalci položena, žalovaný i stavební úřad při posouzení záměru žadatelů vycházeli z odborných závěrů znalce. Stavební úřad se podle názoru žalovaného dostatečně vypořádal s důkazním návrhem žalobkyně na odborný posudek, když ve svém rozhodnutí uvedl, že součástí spisu jsou dva odborné posudky, jeden z nich je posudek doc. Ing. I. S., Ph.D., které se ve svých závěrech rozcházejí, a z tohoto důvodu ustanovil k posouzení otázky osvětlení místností znalce Ing. arch. L. D. Co se týče námitky nesprávné aplikace § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb. žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný nepovažoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku důvodů ve věci souladu s územně plánovací dokumentací.

Stanovisko zúčastněných osob:

8. Zúčastněné osoby ve svém vyjádření nesouhlasily s žalobou. Námitku nedostatečného oslunění bytu žalobkyně vlivem nástavby garáže považovaly za nepřipadnou a obstrukční a poukázaly na stávající stav, zejména na to, že žalobkyně se brání průniku světla do svého bytu staženými žaluziemi a hustými vzrostlými tújemi; nadto byt užívá jen zřídka.

Posouzení krajským soudem:

9. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobkyni, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Zjištění ze správního spisu:

10. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 11. 5. 2016 požádal Ing. R. K. a L. K. o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby – nástavby garáže. V průběhu řízení žalobkyně uplatnila námitky, mj. vyjádřila nesouhlas s posouzením vlivu stavby na oslunění jejích místností; k prokázání nedostatečného oslunění předložila odborný posudek zpracovaný doc. Ing. I.S., Ph.D. Stavební úřad ustanovil dne 19. 9. 2016 Ing. arch. L. D., soudního znalce pro obor stavebnictví, odvětví stavby obytné a stavby průmyslové, a uložil mu zpracovat znalecký posudek, který Ing. arch. D. předložil dne 21. 10. 2016 se

závěrem, že plánovaná nástavba nebude mít významný vliv na osvětlení v posuzovaném obytném prostoru (je splněno kritérium přiměřenosti dle bodu B5 přílohy normy ČSN 730580/1). Dne 3. 2. 2017 stavební úřad rozhodl o umístění nástavby garáže. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl dne 12. 9. 2017 tak, že prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání, a to z několika důvodů – nevypořádání se s námitkou týkající se požárně-bezpečnostního řešení, která směřovala proti závaznému stanovisku dotyčného orgánu na úseku požární ochrany, kvůli pochybnostem, zda stavební úřad stavbu posoudil z hlediska zájmu chráněných zákonem č. 258/2000 Sb. o ochraně veřejného zdraví; žalovaný rovněž shledal nedostatky ve výroku napadeného rozhodnutí ve vztahu k nepřipojené grafické příloze.

11. Stavební úřad dne 12. 4. 2018 opětovně že rozhodl o umístění záměru nástavby garáže. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Námitka vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí, porušení dvojinstančnosti, porušení zásady legitimního očekávání a nerespektování závazného právního názoru:

12. Žalobkyně tuto námitku vztahuje k absenci grafické přílohy, na kterou rozhodnutí stavebního úřadu ve výroku odkazuje. Krajský soud nejprve shrnuje, jak se s absencí grafické přílohy prvostupňového rozhodnutí vypořádal žalovaný.
13. Stavební úřad ve věci rozhodoval dvakrát, dne 3. 2. 2017 a dne 12. 4. 2018. Obě rozhodnutí jsou co do výroků naprosto shodné. V obou případech je v bodě 1. podmínek pro umístění stavby uvedeno, že stavba byla umístěna v souladu s přílohou rozhodnutí, a v obou případech grafická příloha není k rozhodnutí přiložena. Rozhodnutí z 3. 2. 2017 žalovaný dne 12. 9. 2017 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu. K absenci grafické přílohy žalovaný uvedl, že stavební úřad tím, že v podmínkách výroku rozhodnutí odkázal na grafickou přílohu rozhodnutí a k rozhodnutí ji nepřipojil, postupoval v rozporu s § 9 odst. 5 vyhl. č. 503/2006 Sb. Současně žalovaný konstatoval, že absence přílohy zmiňované v podmínkách rozhodnutí způsobuje „do jisté míry neurčitost výroku“, což je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu. V napadeném rozhodnutí se k absenci přílohy rozhodnutí žalovaný vyjádřil tak, že znovu konstatoval nerespektování ustanovení § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb. a uvedl, že „jelikož výroková část rozhodnutí obsahuje přesný popis parametrů i navrhovaného umístění nástavby a její umístění ve vztahu k hranicím pozemku i vazby na okolí, z nichž lze dovodit i případné vlivy stavby na sousední pozemky, jsou dány stávající stavbou garáže, je nepochybné, že účastníci řízení byli s navrhovaným umístěním stavby podrobně seznámeni, a to ve své podstatě i v rozsahu grafické přílohy. Krajský úřad tedy dospěl k závěru, že se jedná pouze o formální pochybení, které napravit tím, že požadovaný výkres připojil k tomuto rozhodnutí o odvolání“.
14. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný v obou případech považoval absenci grafické přílohy za pochybení stavebního úřadu a postup v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), v obou případech však dospěl k závěru, že se jedná o pochybení menšího rozsahu. V prvním případě, vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro závažné nezákonnosti, které žalovaný nemohl napravit v odvolacím řízení, nenapravoval ani pochybení v absenci grafické přílohy a zavázal stavební úřad, aby grafickou přílohu k dalšímu rozhodnutí přiložil. To se však nestalo a stavební úřad vskutku v tomto směru závazný pokyn žalovaného nerespektoval. V druhém případě již žalovaný žádná další pochybení stavebního úřadu neshledal a

vzhledem k tomu, že setrval na svém názoru, že absence grafické přílohy je dílčím pochybením, které nadto nemá vliv na seznámení účastníků řízení s navrhovaným umístěním stavby, prvostupňové rozhodnutí potvrdil a pouze odůvodnění grafickou přílohu přiložil. Žalovaný tedy postupoval podle § 90 odst. 5 správního řádu, když neshledal důvody pro postup podle § 90 odst. 1 písm. a) – c) správního řádu.

15. Krajský soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Podle § 92 odst. 1 zák. č. 183/2006 Sb., (dále jen „stavební zákon“) ve spojení s § 9 vyhl. č. 503/2006 Sb. sice přílohou rozhodnutí o umístění stavby je vždy situační výkres, z něhož je zřejmé umístění navrhované stavby, její vazba a vlivy na okolí. V posuzované věci je však stavba specifická tím, že dochází ke změně nikoliv v jejím horizontálním umístění, ale pouze v jejím vertikálním směru, neboť záměrem je nástavba již stávající stavby garáže, jejíž specifikace je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedena, a účastníci správního řízení, též žalobkyně, si jejího umístění v prostoru tedy museli být vědomi; konečně, žalobkyně ani netvrdí opak a netvrdí ani, jakým způsobem byla absencí grafické přílohy dotčena na svých veřejných subjektivních právech. Krajský soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, že absencí grafické přílohy prvostupňového rozhodnutí nejsou dotčena práva účastníků řízení, neboť jim je zcela zřejmé, kde je záměr umístěn. Žalovaný tak správně postupoval podle § 90 odst. 5 správního řádu, když toto formální pochybení stavebního úřadu neshledal důvodem pro zrušení či změnu prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. b) a c) správního řádu, a reagoval pouze tím, že svůj postup v odůvodnění rozhodnutí vysvětlil a grafickou přílohu připojil. Námitka vnitřní rozpornosti tak není důvodná a není důvodná.
16. Není důvodná ani námitka porušení dvojinstančnosti řízení, neboť předmětný procesní deficit mohl být plně zhojen v řízení před odvolacím orgánem. Podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, či rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, a ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek a případné nedostatky prvostupňového řízení proto mohou být napraveny až řízením odvolacím (zásada jednotnosti správního řízení); takovým postup není možný v případě, kdyby v jeho důsledku byl účastník správního řízení „zkrácen o jednu instanci“ (tedy by došlo k porušení dvojinstančnosti řízení, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). To se však v posuzované věci nestalo, nepřiložení grafické přílohy nevedlo k tomu, že by se do odvolacího řízení záměrně přeneslo řízení nalézací, žalobkyně, s ohledem na svou informovanost, kde konkrétně má být nástavba garáže umístěna, v odvolání mohla uvést všechny své námitky v tomto směru, což také učinila, a ani v žalobě netvrdila, jakým způsobem konkrétně se postup žalovaného promítl do porušení jejích procesních či jiných veřejných subjektivních práv, přičemž zásah do práv je podle § 65 s. ř. s. základním předpokladem pro žalobní legitimaci.
17. Není důvodná ani námitka porušení zásady legitimního očekávání a námitka nerespektování závazného právního názoru. Byť žalobkyně skutečně mohla legitimně očekávat, že nové rozhodnutí stavebního úřadu již bude obsahovat grafickou přílohu, neboť mu tento postup byl žalovaným uložen, absence grafické přílohy rozhodnutí žalobkyni nijak neomezilo v možnosti podat odvolání, vznášet a precizovat odvolací námitky, když žalobkyně nic takového netvrdí a netvrdí ani žádný jiný zásah do svých veřejných subjektivních práv ve smyslu § 65 s. ř. s.

K námitce chybného zadání znaleckého posudku:

18. Z usnesení stavebního úřadu z 19. 9. 2016 o ustanovení znalce vyplývá, že znalec má vyhotovit znalecký posudek, ve kterém stanoví „*zda navrhovaná stavba, tj. nástavba garáže (...) splní podmínky § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vazby na požadavky stanovené vyhl. č. 268/2000 Sb., ve znění pozdější změny § 12, 13 této vyhlášky*“. Z odůvodnění usnesení vyplývá, že znalec byl ustanoven pro odstranění vzájemně se rozcházejících závěrů posudku vypracovaného M. F., který je součástí projektové dokumentace, a žalobkyní v průběhu řízení předloženého odborného posudku doc. Ing. I. S., Ph.D.
19. Podle § 56 správního řádu věty první, *závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce*. Ze samotného textu zákona vyplývá, že znalec se ustanovuje k posouzení odborných otázek, které úřední osoby nemají, nikoliv k právnímu posouzení, což potvrzuje i judikatura (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 – 113). Ustanovený znalec, bez ohledu na ne zcela správné zadání, ukládající mu mimo další posoudit dodržení § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., což vskutku je právním posouzením, v předloženém posudku podrobně vysvětlil a odůvodnil, jak navrhovaná stavba ovlivní denní osvětlení sousedního bytu žalobkyně, a k posouzení oslunění přizval konzultanta, který zpracoval technickou studii, ze které závěr o vyhovujícím oslunění vyplývá. V prvostupňovém rozhodnutí stavební úřad v souladu s § 56 správního řádu vyšel ze znaleckého závěru, že plánovaná stavba nebude mít významný vliv na osvětlení bytu, což je závěr odborný, nikoliv právní. Taktéž žalovaný vyšel z odborných závěrů znalce a na jejich základě vypořádal námitku žalobkyně, že ani současné stávající osvětlení bytu nesplňuje normové hodnoty, neboť podle znaleckého posudku je splňuje, a částečné zhoršení oslunění neznamena ani zhoršení již nevyhovujícího stavu, ani zhoršení stávajícího stavu na nevyhovující, neboť činitel denního osvětlení bude i nadále vyšší, než stanoví norma ČSN. Ani žalobní námitka nesprávného zadání znaleckého posudku tak není důvodná, neboť stavební úřad i žalovaný v souladu s § 56 správního řádu ze znaleckého posudku pro správní řízení zjistili pouze odborné závěry, ke kterým neměly úřední osoby odborné znalosti, a důkaz znaleckým posudkem provedli zákonně.

Námitka opomenutého důkazu – odborného posudku Ing. S.:

20. Žalobkyně namítala, že stavební úřad opomenul důkaz – odborný posudek Ing. S., který žalobkyně předložila k prokázání svých námitek, ke kterému se vyjádřil až žalovaný, čímž byla porušena doinstančnost řízení. Z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 4. 2008 vyplývá, že součástí spisu je odborný posudek na úroveň denního osvětlení ve stávajícím bytovém domě vypracovaný Ing. I.S., Ph.D. Stavební úřad k němu uvedl, že se tento posudek liší od posudku „*simulace osvětlení místnosti*“ vypracovaného M. F. a ověřeného autorizovaným Ing. M. K., a protože se jedná o skutečnosti, k nimž je potřeba odborných znalostí, ustanovil znalce Ing. arch. L. D., z jehož posudku vyšel.
21. Jak vyplývá z ustanovení § 52 správního řádu, druhé věty, správní orgán není vázán důkazními návrhy účastníků, vždy však je povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V řízení o žádosti, což je posuzovaná věc, jsou správní orgány povinny svůj postup, a to jak při výběru podkladů, zejména důkazů, tak při tzv. volném hodnocení důkazů, náležitě odůvodnit ve výsledném správním rozhodnutí. K tomuto závěru dospěla

rovněž i konstantní judikatura, lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009 č. j. 5 As 29/2009-48.

22. Žalobkyně v řízení vznášela námitky a na podporu svých tvrzení předložila předmětný posudek Ing. S. Podle názoru krajského soudu stavební úřad dostal své povinnosti vyplývající z § 52 správního řádu a ve výsledném správním rozhodnutí vysvětlil a odůvodnil, jak s navrženým posudkem naložil – s ohledem na rozpornost jeho závěrů s jiným posudkem ustanovil znalce z příslušného oboru. Námitka, že stavební úřad předložený posudek opomněl, tak není důvodná, protože stavební úřad se naopak s navrženým důkazem vypořádal.
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na odvolací námitky ohledně nezohlednění skutečností vyplývajících z posudku Ing. S., které považoval za obecně vznesené, a zaměřil se zejména na vliv stavebního záměru na oslunění bytu žalobkyně. Postupoval podle § 89 odst. 2, věta druhá správního řádu, který mu ukládá přezkoumat správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání a žalobkyni o žádnou instanci nezkrátil.

Nesprávné vyhodnocení pojmu zachování kvality prostředí:

24. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nesprávně vyhodnotil pojem zachování kvality prostředí vyplývající z § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb. a zredukoval jej pouze na dodržení technické normy, ačkoliv je pojem zachování kvality prostředí širší. Konkrétně žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal se závěrem Ing. S., že stávající stavba nespĺňuje limity pro vyhovující denní osvětlení a nevypořádal se s námitkami stran použité krytiny ve vztahu k oslunění.
25. Ani tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou.
26. S pojmem zachování kvality prostředí se vypořádal stavební úřad, když na straně 6 svého rozhodnutí vysvětlil, které jednotlivé složky jsou zahrnuty do pojmu kvality prostředí, konstatoval, že provedením nástavby nedojde k většímu oslabení žádné z těchto složek; zaměřil se zejména na složku oslunění s ohledem na námitky, které žalobkyně vznesla. Žalovaný byl v napadeném rozhodnutí podle § 89 odst. 2 správního řádu vázán odvolacími námitkami a v tomto směru se kvalitou prostředí zabýval rovněž z pohledu oslunění, neboť do tohoto prvku kvality prostředí směřovala odvolací námitky žalobkyně (zabýval se rovněž námitkou hluku a požárními předpisy, které však nejsou předmětem žaloby). Vycházel ze znaleckého posudku Ing. arch. D. a s ohledem na jeho odborné závěry se neztotožnil s názorem žalobkyně, že její byt již nyní nespĺňuje limit pro denní osvětlení, a uzavřel, že mírné zhoršení stávajícího vyhovujícího stavu tak, že stavba je i nadále vyhovující a odpovídá normě ČSN č. 730580-1, není stavebnímu záměru na překážku. Vyjádřil se rovněž k námitce použité krytiny ve vztahu k oslunění, a to opět s odkazem na odborné stanovisko ustanoveného znalce s tím, že v daném případě použití krytiny nemá vliv na dodržení normových hodnot.
27. Z ustanovení § 89 odst. 6 a § 114 odst. 3 stavebního zákona vyplývá stavebnímu úřadu povinnost posoudit vznesené námitky na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, což dopadá na ty konkrétní dílčí faktory, pro něž prováděcí vyhlášky a odkazované technické normy stanoví přesné limity. Což je případ posouzení dostatečnosti (resp. proslunění), pro které ustanovení § 13 vyhl. č. 268/2009 Sb. o technických požadavcích na

stavby stanoví povinnost dostačující míry proslunění a nelze tedy úspěšně namítat nedostatečné proslunění, jestliže je splnění normy objektivně prokázáno. Konkrétně z § 13 odst. 2 vyhl. č. 268/2009 Sb. vyplývá, že *byt je prosluněn, je-li součet podlahových ploch jeho prosluněných obytných místností nejméně 1/3 součtu podlahových ploch všech jeho obytných místností. Při posuzování oslunění se vychází z normových hodnot.* Jak vyplývá z posudku Ing. arch. D., proslunění bytu žalobkyně je objektivně prokázáno, žalovaný i stavební úřad tak tuto složku kvality prostředí správně posoudili zejména s ohledem na dodržení předepsané technické normy a námitka žalobkyně není důvodná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008 č. j. 9 As 61/2007 – 52).

Námitka nepřezkoumatelnosti závěru o souladu s územně plánovací dokumentací:

28. Podle § 90 odst. 2 věta před středníkem stavebního zákona, *stavební úřad posuzuje soulad s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování u stavebních záměrů, pro které se nevydává závazné stanovisko podle § 96b.* Stavební úřad ve svém rozhodnutí konstatoval soulad stavebního záměru s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování, neboť předmětná stavba je umístěna v lokalitě, která je součástí zastavěného území dle regulativu funkčního a prostorového uspořádání v zóně označené písm. SM – plochy smíšené obytné městské, dále rozebral využití nástavby garáže, stávající využití stavby a záměr posoudil ve vztahu k okolní zástavbě, s tím, že se jedná o doplnění funkce v obytné budově. Podle názoru krajského soudu je úvaha stavebního úřadu zcela dostatečná a přezkoumatelná; pro žádnou hlubší úvahu, proč tento soulad je, zde totiž není důvod, když je stavba umísťována v zastavěném území, ploše smíšené obytné městské, kde stavba patří mezi hlavní funkční využití. Jiná situace by byla, pokud by soulad s územně plánovací dokumentací nebyl jednoznačný, nebo kdyby stavební záměr byl v rozporu s územně plánovací dokumentací, což však není posuzovaná věc. Stavební úřad se zcela vypořádal s povinností, která mu vyplývá z § 90 odst. 2 stavebního zákona, a jeho rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné. Pokud se touto otázkou žalovaný blíže nezabýval, je zjevné, že rozhodnutí v tomto směru za přezkoumatelné považoval a neshledal důvod k tomu, proč by se k souladu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování blíže zabýval. Jak bylo vysvětleno výše, tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, rozhodnutí správních orgánů o souladu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování je přezkoumatelné a námitka tak důvodná není.

Závěr a náhrada nákladů řízení:

29. Krajský soud tak neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.
31. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení podle obsahu spisu žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti, které jim uložil soud, nevznikly, soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osobám zúčastněným na řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 30. července 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu